TEISINGUMO TEISMO (pirmoji kolegija) SPRENDIMAS

2017 m. sausio 26 d.*

„Apeliacinis skundas — Konkurencija — Karteliai — Belgijos, Vokietijos, Prancūzijos, Italijos, Nyderlandų ir Austrijos vonios kambario įrangos rinkos — Pardavimo kainų koordinavimas ir keitimasis neskelbtina komercine informacija — Reglamentas (EB) Nr. 1/2003 — 23 straipsnio 2 dalis — Maksimali 10 % apyvartos riba“

Byloje C-618/13 P

dėl 2013 m. lapkričio 26 d. pagal Europos Sąjungos Teisingumo Teismo statuto 56 straipsnį pateikto apeliacinio skundo

Zucchetti Rubinetteria SpA, įsteigta Gozzano (Italija), atstovaujama *avvocati* M. Condinanzi, P. Ziotti ir N. Vasile,

apeliantė,

dalyvaujant kitai proceso šaliai:

Europos Komisijai, atstovaujamai L. Malferrari ir F. Ronkes Agerbeek, nurodžiusiai adresą dokumentams įteikti Liuksemburge,

atsakovei pirmojoje instancijoje,

TEISINGUMO TEISMAS (pirmoji kolegija),

kurį sudaro pirmosios kolegijos pirmininko pareigas einantis Teisingumo Teismo pirmininko pavaduotojas A. Tizzano, teisėjai M. Berger, E. Levits, S. Rodin (pranešėjas) ir F. Biltgen,

generalinis advokatas M. Wathelet,

posėdžio sekretorius K. Malacek, administratorius,

atsižvelgęs į rašytinę proceso dalį ir įvykus 2015 m. rugsėjo 10 d. posėdžiui,

atsižvelgęs į sprendimą, priimtą susipažinus su generalinio advokato nuomone, nagrinėti bylą be išvados,

priima šį

* Proceso kalba: italų.

Sprendimą

1 Apeliaciniu skundu *Zucchetti Rubinetteria SpA* prašo panaikinti 2013 m. rugsėjo 16 d. Europos Sąjungos Bendrojo Teismo sprendimą *Zucchetti Rubinetteria / Komisija* (T-396/10, toliau – skundžiamas sprendimas, EU:T:2013:446), kuriuo šis teismas atmetė jos ieškinį dėl 2010 m. birželio 23 d. Komisijos sprendimo C(2010) 4185 *final* dėl procedūros pagal SESV 101 straipsnį ir EEE susitarimo 53 straipsnį (byla COMP/39092 – Vonios kambario įranga) (toliau – ginčijamas sprendimas) panaikinimo tiek, kiek jis su ja susijęs, arba, nepatenkinus šio prašymo, panaikinti arba sumažinti šiuo sprendimu jai skirtą baudą.

Teisinis pagrindas

Reglamentas (EB) Nr. 1/2003

2 2002 m. gruodžio 16 d. Tarybos reglamento (EB) Nr. 1/2003 dėl konkurencijos taisyklių, nustatytų [SESV 101] ir [102] straipsniuose, įgyvendinimo (OL L 1, 2003, p. 1; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 8 sk., 2 t., p. 205) 23 straipsnio 2 ir 3 dalyse nustatyta:

„2. Komisija savo sprendimu gali skirti baudas įmonėms ar įmonių asociacijoms, jei jos tyčia ar dėl neatsargumo:

a) pažeidžia [SESV 101] ar [102] straipsnio nuostatas <…>

<…>

Vienai įmonei ar įmonių asociacijai – pažeidimo dalyvei skiriama bauda negali viršyti 10 % jos bendrosios apyvartos praėjusiais ūkiniais metais.

<…>

3. Nustatant baudos dydį atsižvelgiama į pažeidimo sunkumą ir trukmę.“

3 Šio reglamento 31 straipsnyje numatyta:

„Teisingumo Teismas turi neribotą jurisdikciją peržiūrėti sprendimus, kuriais Komisija yra nustačiusi vienkartinę ar periodinę baudą. Jis gali panaikinti, sumažinti arba padidinti skirtą vienkartinę ar periodinę baudą.“

2006 m. gairės

4 Pagal Reglamento Nr. 1/2003 23 straipsnio 2 dalies a punktą skirtų baudų apskaičiavimo gairių (OL C 210, 2006, p. 2, toliau – 2006 m. gairės) 2 punkte dėl baudų nustatymo nurodyta, kad „Komisija turi atsižvelgti į pažeidimo sunkumą ir trukmę“ ir kad „paskirta bauda negali viršyti [Reglamento Nr. 1/2003] 23 straipsnio 2 dalies 2 ir 3 pastraipose nustatytų ribų“.

5 2006 m. gairių 19, 21, 23, 29 ir 37 punktuose nustatyta:

„19. Bazinis baudos dydis priklausys nuo pardavimo vertės dalies, apskaičiuotos remiantis pažeidimo sunkumu, padaugintu iš pažeidimo metų skaičiaus.

<…>

21. Paprastai nustatyta pardavimo vertės dalis, į kurią bus atsižvelgiama, sieks daugiausiai 30 %.

<…>

23. Horizontalūs kainų nustatymo <…> susitarimai <…>, kurie paprastai būna slapti, dėl savo pobūdžio laikomi vienu iš didžiausių konkurencijos apribojimų. Laikantis konkurencijos politikos, už juos turėtų būti griežtai baudžiama. Taigi pardavimo vertės dalis, į kurią bus atsižvelgiama tokių pažeidimų atveju, paprastai bus didelė.

<…>

29. Bazinis baudos dydis gali būti sumažintas, kai Komisija nustato, jog esama švelninančių aplinkybių, pavyzdžiui:

<…>

kai susijusi įmonė pateikia įrodymų, kad jos dalyvavimas [darant] pažeidim[ą] buvo tikrai menkas, ir įrodo, kad per laikotarpį, per kurį buvo prisijungusi prie neteisėtų susitarimų, ji iš esmės tų susitarimų nevykdė, rinkoje veikdama pagal konkurencijos principus. <…>

<…>

37. Nors šiose Gairėse nurodomas bendras baudų apskaičiavimo metodas, tam tikros bylos ypatumai ar būtinybė siekti atgrasomojo poveikio konkrečioje byloje gali pateisinti Komisijos nukrypimą nuo šių metodų ar nuo 21 punkte nustatytų apribojimų.“

Ginčo aplinkybės ir ginčijamas sprendimas

6 Ginčo aplinkybės išdėstytos skundžiamo sprendimo 1–11 punktuose ir jas galima apibendrinti, kaip išdėstyta toliau.

7 Apeliantė yra pagal Italijos teisę įsteigta bendrovė, gaminanti ir parduodanti tik santechninės armatūros prekes.

8 Ginčijamame sprendime Komisija konstatavo SESV 101 straipsnio 1 dalies ir 1992 m. gegužės 2 d. Europos ekonominės erdvės susitarimo (OL L 1, 1994, p. 3; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 11 sk., 52 t., p. 3) 53 straipsnio pažeidimą vonios kambario įrangos sektoriuje. Šis pažeidimas, kurį darė 17 įmonių, tęsėsi įvairiais laikotarpiais nuo 1992 m. spalio 16 d. iki 2004 m. lapkričio 9 d. ir tai buvo visuma antikonkurencinių susitarimų arba suderintų veiksmų Belgijos, Vokietijos, Prancūzijos, Italijos, Nyderlandų ir Austrijos teritorijose.

9 Konkrečiai kalbant, tame sprendime Komisija nurodė, kad konstatuotą pažeidimą sudarė, pirma, minėtų vonios kambario įrangos gamintojų vykdomas metinio kainų kėlimo ir kitų tarifų sudedamųjų dalių nustatymo koordinavimas per reguliarius nacionalinių profesinių asociacijų susitikimus, antra, kainų nustatymas ar derinimas susiklosčius konkrečioms aplinkybėms, kaip antai žaliavų kainų augimas, euro įvedimas, mokesčių už kelius nustatymas, ir, trečia, neskelbtinos komercinės informacijos atskleidimas ir keitimasis šia informacija. Be to, Komisija konstatavo, kad kainos vonios kambario įrangos sektoriuje buvo nustatomos kasmet. Gamintojai nustatydavo kainoraščius, kurie paprastai galiodavo vienus metus ir kuriais buvo remiamasi esant komerciniams santykiams su didmenininkais.

10 Kartelis susijęs su vonios kambario įranga, priklausančia vienam iš trijų prekių pogrupių: santechninės armatūros prekės, dušo uždangos ir jų priedai, taip pat keramikos prekės (toliau – trys prekių pogrupiai).

11 Kiek tai konkrečiai susiję su antikonkurenciniais veiksmais Italijoje, jie buvo vykdomi dviejose neformaliose grupėse. Pirmąją grupę „Euroitalia“ sudarė įmonės, įskaitant apeliantę, kurios rinkdavosi du–tris kartus per metus laikotarpiu nuo 1992 m. liepos mėn. iki 2004 m. spalio mėn. Šioje grupėje, kuri susidarė Vokietijos gamintojams atėjus į Italijos rinką, buvo keičiamasi informacija ne tik apie santechninės armatūros prekes, bet ir apie keramikos prekes. Antrajai neformaliajai įmonių grupei „Michelangelo“ apeliantė taip pat priklausė, o ši grupė rinkosi kelis kartus nuo 1995 m. pabaigos ar 1996 m. pradžios iki 2003 m. liepos 25 d. Per šiuos susitikimus buvo diskutuojama apie įvairius vonios kambario gaminius, visų pirma santechninės armatūros ir keramikos prekes.

12 Kiek tai susiję su apeliantės dalyvavimu šių dviejų neformalių grupių susitikimuose, Komisija pažymėjo, kad nors apeliantė ginčija su karteliu susijusių veiksmų teisinį kvalifikavimą, vis dėlto ji pripažįsta dalyvavusi netinkamose diskusijose su savo konkurentais. Be to, neatsižvelgiant į tai, ar apeliantė taikė atitinkamus kainų padidinimus, ji vaidino aktyvų vaidmenį organizuojant susitikimus ir juose diskutuojant.

13 Kiek tai susiję su atitinkamų įmonių dalyvavimu darant konstatuotą pažeidimą, Komisija priėjo prie išvados, kad nebuvo pakankamai įrodymų konstatuoti, jog apeliantė, taip pat kitos Italijos įmonės, dalyvavusios grupių „Euroitalia“ ir „Michelangelo“ susitikimuose, žinojo apie bendrą planą.

14 Taigi ginčijamo sprendimo 1 straipsnio 5 dalies 18 punkte Komisija konstatavo, kad apeliantė dalyvavo darant pažeidimą, susijusį su vonios kambario įranga Italijos teritorijoje, nuo 1992 m. spalio 16 d. iki 2004 m. lapkričio 9 d.

15 Ginčijamo sprendimo 2 straipsnio 17 dalyje Komisija apeliantei skyrė 3 996 000 EUR baudą.

16 Apskaičiuodama šią baudą Komisija rėmėsi 2006 m. gairėmis.

Procesas Bendrajame Teisme ir skundžiamas sprendimas

17 2010 m. rugsėjo 8 d. Bendrojo Teismo kanceliarija gavo apeliantės pareiškimą, juo ji Bendrajame Teisme pareiškė ieškinį, kuriame prašė panaikinti ginčijamą sprendimą, kiek jis su ja susijęs, o jei šis prašymas nebūtų patenkintas, sumažinti jai skirtą baudą.

18 Grįsdama savo ieškinį ji nurodė tris pagrindus, susijusius atitinkamai su: pirma, klaidomis, Komisijos padarytomis nustatant reikšmingą rinką, antra, tuo, kad Komisija padarė klaidingą išvadą, jog nagrinėjamais veiksmais buvo pažeistas SESV 101 straipsnis, ir, trečia, Komisijos padarytomis klaidomis ir pažeidimais apskaičiuojant baudos dydį.

19 Pirma, nuspręsdamas dėl prašymo panaikinti ginčijamą sprendimą, kiek jis susijęs su apeliante, Bendrasis Teismas atmetė šiuos pagrindus, išskyrus trečiojo pagrindo dalį, susijusią su Komisijos argumentais dėl „pažeidimo sunkumo“ ir „papildomo dydžio“ koeficientų taikymo. Šiuo aspektu skundžiamo sprendimo 119 punkte Bendrasis Teismas konstatavo, kad Komisija padarė dvi vertinimo klaidas, nes 15 % „pažeidimo sunkumo“ ir „papildomos dydžio“ koeficientų taikymą grindė aplinkybe, kad apeliantė dalyvavo darant vientisą pažeidimą, apimantį šešių valstybių narių teritoriją ir tris prekių pogrupius.

20 Vis dėlto skundžiamo sprendimo 138–140 punktuose Bendrasis Teismas nurodė, kad šios vertinimo klaidos nelemia ginčijamo sprendimo straipsnių, su kuriais susiję prašymai iš dalies panaikinti tą sprendimą, panaikinimo.

21 Taigi skundžiamo sprendimo 141 punkte jis nusprendė atmesti šiuos prašymus.

22 Antra, subsidiariai pateiktus prašymus panaikinti arba sumažinti apeliantei skirtą baudą Bendrasis Teismas taip pat atmetė skundžiamo sprendimo 152 punkte.

23 Šiuo aspektu naudodamasis neribota jurisdikcija jis padarė išvadą, kad, nepaisant Komisijos padarytų klaidų, kaip antai konstatuotų minėto sprendimo 119 punkte, 15 % „pažeidimo sunkumo“ ir „papildomo dydžio“ koeficientai buvo pateisinami atsižvelgiant į visas reikšmingas bylos aplinkybes.

24 Taigi Bendrasis Teismas atmetė visą ieškinį.

Šalių reikalavimai

25 Apeliantė Teisingumo Teismo prašo:

— panaikinti skundžiamą sprendimą, kiek juo Bendrasis Teismas atmetė ieškinį,

— naudojantis neribota jurisdikcija panaikinti ar sumažinti baudą, kartu priimant galutinį sprendimą byloje ir

— priteisti iš Komisijos bylinėjimosi išlaidas.

26 Komisija Teisingumo Teismo prašo:

— atmesti apeliacinį skundą ir

— priteisti iš apeliantės bylinėjimosi išlaidas.

Dėl apeliacinio skundo

27 Apeliantė savo apeliacinį skundą grindžia dviem pagrindais. Pirmasis pagrindas grindžiamas Sąjungos teisės pažeidimu, kiek tai susiję su jai skirtos baudos apskaičiavimu. Antrasis pagrindas grindžiamas tuo, kad Bendrasis Teismas, apskaičiuodamas šią baudą, neatsižvelgė į lengvinančias aplinkybes.

Dėl pirmojo pagrindo

Šalių argumentai

28 Pirmajame pagrinde, susijusiame su skundžiamo sprendimo 118, 120–124, 127 ir 128 punktais, apeliantė teigia, kad Bendrasis Teismas pažeidė Sąjungos teisę, atlikdamas jai skirtos baudos apskaičiavimo kontrolę, kai, pirma, klaidingai įvertino nagrinėjamo pažeidimo sunkumą ir, antra, pažeidė procedūros rungtyniškumo principą ir pareigą motyvuoti. Konkrečiai kalbant, Bendrasis Teismas pažeidė Reglamento Nr. 1/2003 23 straipsnio 2 ir 3 dalis ir asmeninės atsakomybės, proporcingumo ir vienodo požiūrio principus taikant sankcijas kovos su karteliais srityje.

29 Apeliantė teigia, kad skundžiamo sprendimo 118 punkte Bendrasis Teismas tvirtino, jog nagrinėjamas pažeidimas, apimantis šešių valstybių narių teritoriją ir tris prekių pogrupius, negali būti vertinamas kaip esantis tokio paties sunkumo kaip ir vienos valstybės narės teritorijoje padarytas pažeidimas, apimantis du prekių pogrupius. Be to, skundžiamo sprendimo 120, 127 ir 128 punktuose Bendrasis Teismas teisingai priminė proporcingumo principo ir vienodo požiūrio principo apimtis. Remdamasis šiais teiginiais Bendrasis Teismas, naudodamasis neribota jurisdikcija, turėjo sumažinti skirtą baudą

tam, kad būtų atsižvelgta į mažesnį apeliantės dalyvavimo darant inkriminuojamą pažeidimą laipsnį. Tačiau skundžiamo sprendimo 119 punkte konstatavęs, kad Komisija padarė dvi vertinimo klaidas, kai nagrinėjo „pažeidimo sunkumo“ ir „papildomos dydžio“ koeficientus, Bendrasis Teismas patvirtino baudos dydį, o tai yra visiškai nelogiška ir prieštarauja to sprendimo motyvams.

30 Be to, tai pažeidžia proporcingumo, vienodo požiūrio ir bausmių individualizavimo principus, visų pirma kiek tai susiję su už Italijos ribų įsteigtų įmonių, kurioms buvo taikytas toks pats 15 % daugiklis ir kurios pažeidė konkurencijos taisykles šešių nagrinėjamų valstybių narių teritorijoje dėl trijų prekių pogrupių, veiksmais.

31 Komisija mano, kad pirmasis pagrindas nepriimtinas, nes apeliantė nekritikuoja skundžiamo sprendimo dalies, kurioje Bendrasis Teismas, naudodamasis neribota jurisdikcija, perskaičiavo baudą. Vis dėlto tik ši dalis yra reikšminga nagrinėjant šį apeliacinį skundą. Taigi apeliantė rėmėsi vien tais skundžiamo sprendimo punktais, kurie susiję tik su teisėtumo kontrole. Be to, teisės klaida, kurią Bendrasis Teismas padarė naudodamasis neribota jurisdikcija, yra neaiški. Apeliantė abstrakčiai ir bendrai remiasi proporcingumo, vienodo požiūrio ir bausmių individualizavimo principais. Tam, kad apeliacinis skundas būtų priimtinas, jame turi būti tiksliai išdėstyti teisiniai argumentai, kuriais grindžiamas prašymas panaikinti. Be to, iš teismo praktikos matyti, kad Teisingumo Teismas neturi naudodamasis neribota jurisdikcija vietoje Bendrojo Teismo priimti sprendimo dėl baudos dydžio, nebent šis dydis yra ne tik netinkamas, bet ir toks didelis, kad jį galima laikyti neproporcingu.

32 Dėl šio pagrindo esmės Komisija subsidiariai teigia, kad Bendrasis Teismas skundžiamo sprendimo 146–150 punktuose išsamiai išnagrinėjo visas priežastis, dėl kurių nagrinėjamu atveju nustatė 15 % „pažeidimo sunkumo“ ir „papildomo dydžio“ koeficientus.

33 Komisija ypač pabrėžia, kad 15 % koeficientas yra minimalus koeficientas nagrinėjamo pažeidimų tipo atveju. Vis dėlto šiuo aspektu ji iš esmės priduria, kad, priešingai, nei, atrodo, mano Bendrasis Teismas, tokio pažeidimo sunkumas nebūtinai skiriasi atsižvelgiant į tai, ar kartelis susijęs su dviem, ar trimis prekių tipais arba šešiomis valstybėmis narėmis, o ne viena, nes tai yra rimtas pažeidimas, turint omenyje SESV 101 straipsnio tikslą saugoti ir pačią konkurenciją. Be to, Komisija konstatuoja, kad skirtumą, kurį Bendrasis Teismas nurodo skundžiamo sprendimo 114 punkte, tarp, viena vertus, apeliantės, kuri dalyvavo darant pažeidimą tik Italijoje ir tik dėl dviejų iš trijų prekių pogrupių, ir, kita vertus, kitų kartelio narių, kurie dalyvavo darant šį pažeidimą šešių valstybių narių teritorijoje dėl visų trijų prekių pogrupių, jau atspindėjo įvairios su apyvarta susijusios vertės, kurių pagrindu buvo apskaičiuotos baudos. Be to, apeliantės vaidmuo nebuvo antraeilis. Jos dalyvavimas darant nagrinėjamą pažeidimą tęsėsi dvylika metų, o į tokius veiksnius, kaip Italijos gyventojų skaičius ir bendrasis vidaus produktas (BVP), buvo tinkamai atsižvelgta apskaičiuojant baudą. Todėl nebuvo pažeistas vienodo požiūrio principas.

34 Bet kuriuo atveju apeliantė negali remtis pažeidimu, galbūt padarytu apskaičiuojant baudą kitų nagrinėjamo kartelio dalyvių naudai.

Teisingumo Teismo vertinimas

35 Iš pradžių reikia atmesti Komisijos pateiktą nepriimtinumu grindžiamą prieštaravimą.

36 Iš rašytinių pastabų matyti, kad *Zucchetti Rubinetteria* iš esmės teigia, jog Bendrasis Teismas nepaisė proporcingumo, vienodo požiūrio ir bausmių individualizavimo principų, nes iš naujo neįvertino baudos po to, kai skundžiamo sprendimo 119 punkte konstatavo dvi vertinimo klaidas, Komisijos padarytas apskaičiuojant baudą. Taigi apeliacinis skundas leidžia pakankamai aiškiai ir tiksliai nustatyti teisės klaidą, padarytą skundžiamame sprendime.

37 Tad pirmasis pagrindas yra priimtinas.

38 Kalbant apie pirmojo pagrindo, susijusio su tuo, kad apskaičiuodamas baudą Bendrasis Teismas pažeidė asmeninės atsakomybės, proporcingumo ir vienodo požiūrio principus, esmę, iš pradžių reikia priminti, kad, pirma, vienodo požiūrio principas yra bendrasis Sąjungos teisės principas, įtvirtintas Europos Sąjungos pagrindinių teisių chartijos 20 ir 21 straipsniuose. Remiantis nusistovėjusia teismo praktika, pagal šį principą reikalaujama, kad panašios situacijos nebūtų vertinamos skirtingai, o skirtingos – vienodai, nebent toks vertinimas būtų objektyviai pagrįstas. Antra, iš nustovėjusios teismo praktikos taip pat matyti, kad, kalbant apie baudos dydžio nustatymą, įmonės, kurios buvo sudariusios susitarimą ar derino veiksmus ir taip pažeidė SESV 101 straipsnio 1 dalį, negali būti diskriminuojamos taikant skirtingus skaičiavimo metodus. Trečia, vis dėlto Teisingumo Teismas yra ne kartą nusprendęs, kad ankstesnė Komisijos sprendimų praktika nėra teisinis pagrindas nustatant baudas konkurencijos srityje ir kad sprendimai kitose bylose, kiek tai susiję su diskriminacijos buvimu, tėra papildomas rodiklis (šiuo klausimu žr. 2013 m. liepos 11 d. Sprendimo *Ziegler / Komisija*, C-439/11 P, EU:C:2013:513, 132–134 punktus).

39 Pagal nusistovėjusią teismo praktiką, pirma, Komisijai SESV 105 straipsnio 1 dalyje ir 106 straipsnyje pavesta priežiūros funkcija apima ne tik pareigą nustatyti atskirus pažeidimus ir skirti už juos sankcijas, bet ir užduotį vykdyti bendrą politiką, siekiant konkurencijos srityje taikyti Sutartyse įtvirtintus principus ir atitinkamai orientuoti įmonių elgesį. Šiai konkurencijos politikai būdinga didelė Komisijos diskrecija, be kita ko, nustatant baudų dydį (šiuo klausimu žr. 2005 m. birželio 28 d. Sprendimo *Dansk Rørindustri ir kt. / Komisija*, C-189/02 P, C-202/02 P, C-205/02 P–C-208/02 P ir C-213/02 P, EU:C:2005:408, 170 ir 172 punktus).

40 Antra, nustatant baudą reikia atsižvelgti į pažeidimo sunkumą ir trukmę, o tai įpareigoja atsižvelgti į inkriminuojamo elgesio teisinį ir ekonominį kontekstą, konkurencijos apribojimų pobūdį ir atitinkamų įmonių skaičių bei dydį (šiuo klausimu žr. 1975 m. gruodžio 16 d. Sprendimo *Suiker Unie ir kt. / Komisija*, 40/73–48/73, 50/73, 54/73–56/73, 111/73, 113/73 ir 114/73, EU:C:1975:174, 612 punktą).

41 Trečia, reikia atsižvelgti į visus veiksnius, kurie gali būti analizuojami vertinant pažeidimo sunkumą, taip pat į įmonės elgesį per administracinę procedūrą (1990 m. sausio 11 d. Sprendimo *Sandoz prodotti farmaceutici / Komisija*, C-277/87, EU:C:1990:6, 27 punktas).

42 Ketvirta, siekiant nustatyti pažeidimo sunkumą reikia atsižvelgti į daugelį veiksnių, kurių pobūdis ir svarba skiriasi, nelygu atitinkamo pažeidimo rūšis ir jo padarymo aplinkybės. Atitinkamais atvejais prie šių veiksnių gali būti priskiriamas kiekvienos įmonės elgesys, vaidmuo, kurį kiekviena iš jų vaidino kuriant kartelį, prekių, su kuriomis susijęs pažeidimas, kiekis ir vertė, taip pat įmonės dydis ir ekonominė galia, taigi įtaka, kurią ji galėjo daryti rinkai (šiuo klausimu žr. 1983 m. birželio 7 d. Sprendimo *Musique Diffusion française ir kt. / Komisija*, 100/80–103/80, EU:C:1983:158, 120 punktą; 1983 m. lapkričio 9 d. Sprendimo *Nederlandsche Banden-Industrie-Michelin / Komisija*, 322/81, EU:C:1983:313, 111 punktą ir 2013 m. liepos 11 d. Sprendimo *Gosselin Group / Komisija*, C-429/11 P, nepaskelbtas Rink., EU:C:2013:463, 89 ir 90 punktus).

43 Galiausiai tik tuo atveju, jei Teisingumo Teismas manytų, kad sankcijos dydis yra ne tik netinkamas, bet ir toks didelis, kad jį galima laikyti neproporcingu, reikėtų konstatuoti, kad Bendrasis Teismas padarė teisės klaidą dėl to, kad baudos dydis yra netinkamas (2012 m. lapkričio 22 d. Sprendimo *E.ON Energie / Komisija*, C-89/11 P, EU:C:2012:738, 126 punktas).

44 Nagrinėjamu atveju skundžiamo sprendimo 145–150 punktuose Bendrasis Teismas nagrinėjo tai, kokių pasekmių galėtų turėti to sprendimo 119 punkte padaryta jo išvada, kad Komisija, apskaičiuodama baudą, klaidingai manė, jog apeliantė dalyvavo darant inkriminuojamą pažeidimą šešių valstybių narių teritorijoje dėl visų trijų prekių pogrupių, ir padarė dvi vertinimo klaidas, kai tokiu dalyvavimu grindė 15 % „pažeidimo sunkumo“ ir „papildomo dydžio“ koeficientų taikymą.

45 Taigi skundžiamo sprendimo 145 punkte Bendrasis Teismas visų pirma konstatavo, kad naudodamasis neribota jurisdikcija remsis 2006 m. gairėmis. Paskui to sprendimo 146 punkte jis priminė, kad nagrinėjamo pažeidimo tipui taikomi koeficientai proporcingi, jei yra nuo 0 iki 30 % „pažeidimo sunkumo“ koeficiento atveju ir nuo 15 iki 25 % „papildomo dydžio“ koeficiento atveju. Galiausiai skundžiamo sprendimo 147 punkte, kuriame iš esmės pakartojamos to sprendimo 118 ir 128 punktuose padarytos išvados, Bendrasis Teismas nurodė, kad pažeidimas, apimantis tris prekių pogrupius šešiose valstybėse narėse, dėl savo geografinės apimties ir prekių pogrupių skaičiaus yra sunkesnis už tą, kurį darant dalyvavo apeliantė.

46 Be to, skundžiamo sprendimo 148 punkte Bendrasis Teismas pažymėjo, kad aplinkybė, jog įmonėms, dalyvavusioms darant vientisą pažeidimą, apimantį šešių valstybių narių teritoriją ir tris prekių pogrupius, turėjo būti skirta bauda, apskaičiuota taikant „pažeidimo sunkumo“ ir „papildomo dydžio“ koeficientus, kurie yra didesni už taikytus skiriant sankciją apeliantei, nepateisintų to, kad Bendrasis Teismas, naudodamasis neribota jurisdikcija, skirtų jai baudą, kuri nebūtų pakankamai atgrasanti atsižvelgiant į pažeidimo, kurį darant ji dalyvavo, sunkumą. Taigi, to sprendimo 149 punkte jis nusprendė, kad 15 % „pažeidimo sunkumo“ ir „papildomo dydžio“ koeficientai yra tinkami atsižvelgiant į išvadas, pateiktas to paties sprendimo 148 punkte, ir 2006 m. gaires.

47 Šiuo aspektu reikia pažymėti, kad, kaip iš esmės teigia Komisija, be kita ko, skundžiamo sprendimo 118 ir 128 punktuose, taip pat 147 ir 148 punktuose pateiktuose motyvuose, pagal kuriuos, pirma, pažeidimas, apimantis tris prekių pogrupius šešiose valstybėse narėse, yra sunkesnis už pažeidimą, kurį darant dalyvavo apeliantė ir kuris buvo daromas tik vienos valstybės narės teritorijoje ir apėmė tik du iš trijų prekių pogrupių, ir, antra, įmonėms, dalyvavusioms darant šį pirmąjį pažeidimą, vien dėl šios aplinkybės turėjo būti skirta bauda, apskaičiuota remiantis „pažeidimo sunkumo“ ir „papildomo dydžio“ koeficientais, kurie yra didesni už taikytus apeliantei, yra padaryta teisės klaida.

48 Nors siekiant įvertinti pažeidimo sunkumą, paskui – nustatyti skirtinos baudos dydį gali būti atsižvelgiama, be kita ko, į šio pažeidimo geografinę apimtį ir prekių, kurias jis apima, skaičių, vien aplinkybė, kad pažeidimas apima didesnę geografinę teritoriją ar daugiau prekių nei kitas pažeidimas, nereiškia, kad šis bendrai vertinamas pirmasis pažeidimas, atsižvelgiant, be kita ko, į jo pobūdį, turi būti kvalifikuojamas kaip sunkesnis už antrąjį ir kaip dėl šios priežasties pateisinantis „pažeidimo sunkumo“ ir „papildomo dydžio“ koeficientų, didesnių už taikytus apskaičiuojant baudą, skirtą už šį antrąjį pažeidimą, nustatymą (šiuo klausimu žr. 2014 m. liepos 10 d. Sprendimo *Telefónica ir Telefónica de España / Komisija*, C-295/12 P, EU:C:2014:2062, 178 punktą).

49 Reikia priminti, kad jeigu Bendrojo Teismo sprendimo motyvais pažeidžiama Sąjungos teisė, tačiau to sprendimo rezoliucinė dalis pasirodo pagrįsta dėl kitų teisinių motyvų, dėl tokio pažeidimo šis sprendimas negali būti panaikintas, o reikia pakeisti motyvus (šiuo klausimu žr. 1992 m. birželio 9 d. Sprendimo *Lestelle / Komisija*, C-30/91 P, EU:C:1992:252, 28 punktą ir 2008 m. rugsėjo 9 d. Sprendimo *FIAMM ir kt. / Taryba ir Komisija*, C-120/06 P ir C-121/06 P, EU:C:2008:476, 187 punktą ir nurodytą teismo praktiką).

50 Taigi reikia nustatyti, ar Bendrojo Teismo padaryta teisės klaida gali lemti skundžiamo sprendimo panaikinimą.

51 Šiuo aspektu reikia priminti, kad bazinį baudos dydį sudaro suma už pažeidimo sunkumą ir papildoma suma.

52 Su pažeidimo sunkumu susijusi suma nustatoma kaip procentinė dalis, kuri gali siekti nuo 0 iki 30 % atitinkamos įmonės reikšmingų pardavimų vertės paskutiniais jos dalyvavimo kartelyje metais. Todėl ši vertė yra individuali kiekvienos įmonės, dalyvavusios darant inkriminuojamą pažeidimą, atveju.

53 Kaip ginčijamo sprendimo 1220 konstatuojamojoje dalyje teisingai nurodė Komisija, siekiant nustatyti „pažeidimo sunkumo“ koeficientą reikia atsižvelgti būtent į inkriminuojamo pažeidimo pobūdį.

54 Kaip skundžiamo sprendimo 104 punkte pabrėžė Bendrasis Teismas, kartelis, kuriuo siekiama koordinuoti kainas, dėl savo pobūdžio yra vienas iš sunkiausių konkurencijos apribojimų. Todėl Komisijos ir Bendrojo Teismo negalima kaltinti tuo, kad jie padarė teisės klaidų, kai dėl tokio pažeidimo nustatė 15 % „pažeidimo sunkumo“ koeficientą ir nusprendė, kad jis atitinka proporcingumo principą.

55 Be to, kiek tai susiję su „papildomo dydžio“ koeficientu, kaip Komisija pažymėjo ginčijamo sprendimo 1224 ir 1225 konstatuojamosiose dalyse, 15 % koeficientas yra minimalus 2006 m. gairėse numatytas dydis. Todėl nustatytas dydis yra pats palankiausias apeliantei, turint omenyje šiose gairėse nustatytą skalę.

56 Be to, iš Teisingumo Teismo praktikos matyti, kad baudos dydžių diferencijavimas pagal vienodo požiūrio į įmones principą, atsižvelgiant į plačią diskreciją, Komisijai pripažįstamą baudos dydžio apskaičiavimo srityje, nebūtinai turi būti atliekamas nustatant „pažeidimo sunkumo“ ir „papildomo dydžio“ koeficientus, tačiau į atitinkamų įmonių skirtumus ir joms būdingas aplinkybes atitinkamais atvejais gali būti atsižvelgta kitame baudos skaičiavimo etape, pavyzdžiui, kai tikslinant bazinį dydį atsižvelgiama į lengvinančias ir sunkinančias aplinkybes pagal 2006 m. gairių 28 ir 29 punktus (šiuo klausimu žr. 2013 m. liepos 11 d. Sprendimo *Gosselin Group / Komisija*, C-429/11 P, nepaskelbtas Rink., EU:C:2013:463, 96–100 punktus ir 2013 m. liepos 11 d. Sprendimo *Team Relocations ir kt. / Komisija*, C-444/11 P, nepaskelbtas Rink., EU:C:2013:464, 104 ir 105 punktus) arba nustatant pardavimų vertę, į kurią atsižvelgiama apskaičiuojant bazinį baudos dydį, nes, remiantis 2006 m. gairių 13 punktu, ši vertė kiekvienos dalyvavusios įmonės atveju atspindi jos dalyvavimo darant atitinkamą pažeidimą svarbą.

57 Kaip Teisingumo Teismas jau yra konstatavęs, minėtu punktu siekiama nustatyti, kad apskaičiuojant įmonei skirtą baudą atskaitos taškas yra dydis, atspindintis pažeidimo ekonominę svarbą ir šios įmonės reikšmę darant šį pažeidimą (žr. 2013 m. liepos 11 d. Sprendimo *Team Relocations ir kt. / Komisija*, C-444/11 P, nepaskelbtas Rink., EU:C:2013:464, 76 punktą).

58 Dėl šios priežasties, kadangi neginčytina, kad, kaip matyti iš ginčijamo sprendimo 1219 konstatuojamosios dalies, apeliantei skirtos baudos bazinis dydis buvo nustatytas atsižvelgiant į apeliantės pardavimų vertę Italijos teritorijoje, skundžiamo sprendimo 149 punkte Bendrasis Teismas, nepažeisdamas vienodo požiūrio principo, galėjo apskaičiuodamas apeliantei skirtiną baudą nustatyti 15 % „pažeidimo sunkumo“ ir „papildomo dydžio“ koeficientus, lygius koeficientams, kurie buvo pritaikyti įmonėms, dalyvavusioms darant vientisą pažeidimą, apimantį tris prekių pogrupius šešiose valstybėse narėse.

59 Taigi pakeičiant motyvus reikia atmesti argumentą, kad Bendrasis Teismas nepadarė jokių išvadų iš skundžiamo sprendimo 119 punkte pateiktų vertinimų ir pažeidė proporcingumo ir vienodo požiūrio principus.

60 Iš to, kas išdėstyta, matyti, kad pirmąjį pagrindą reikia atmesti kaip nepagrįstą.

Dėl antrojo pagrindo

Šalių argumentai

61 Antrajame pagrinde apeliantė iš esmės teigia, kad motyvai, kuriais Bendrasis Teismas skundžiamo sprendimo 150 punkte atmetė jos argumentus, pateiktus dėl Komisijos atsisakymo pagal 2006 m. gairių 29 punktą sumažinti baudą dėl to, kad ji vaidino tik nedidelį vaidmenį darant nagrinėjamą pažeidimą, yra klaidingi.

62 Šiuo aspektu Bendrasis Teismas klaidingai konstatavo, kad apeliantė neįrodė, jog jos vaidmuo darant nagrinėjamą pažeidimą buvo menkas, nes pati Komisija ginčijamame sprendime pripažino, kad tam tikros kitos įmonės vaidino pagrindinį vaidmenį įgyvendinant konstatuotus neteisėtus veiksmus. Priešingai, nei tvirtino Komisija ir Bendrasis Teismas, apeliantės kitokio ar menko vaidmens ir dalyvavimo darant nagrinėjamą pažeidimą kitokio sunkumo laipsnio neatspindi atitinkamų produktų pardavimų vertė, pagal kurią buvo apskaičiuota jai paskirta bauda, nes ši vertė yra paprasčiausia kiekybinio rodiklio išraiška, neturinti nieko bendra su atitinkamų įmonių elgesio kokybine verte.

63 Taigi, anot apeliantės, kadangi Komisija ir Bendrasis Teismas vienodai vertino situacijas, kurios iš tiesų buvo visiškai skirtingos, nes jos vaidmens įgyvendinant slaptus susitarimus nebuvo galima prilyginti vaidmeniui, kurį atliko kitos su nagrinėjamais veiksmais susijusios įmonės, buvo akivaizdžiai pažeisti vienodo požiūrio ir asmeninės atsakomybės principai.

64 Anot Komisijos, antrasis pagrindas turi būti atmestas kaip nepriimtinas arba kaip netinkamas. Šis pagrindas susijęs tik su visiškai faktiniais klausimais ir juo siekiama tik to, kad faktinių aplinkybių vertinimas būtų peržiūrėtas. Apeliantė niekur nepaaiškino, kaip Bendrasis Teismas, kaip ji teigia, iškraipė faktinės aplinkybes. Bet kuriuo atveju šis pagrindas yra pernelyg miglotas ir neaiškus, kad būtų priimtinas.

65 Subsidiariai dėl antrojo pagrindo esmės Komisija pažymi, kad skundžiamo sprendimo 133–140 ir 150 punktuose Bendrasis Teismas, išanalizavęs ginčijamą sprendimą, konstatavo, kad apeliantės atveju nebuvo galima atsižvelgti į kokias nors lengvinančias aplinkybes. Be to, į tokias aplinkybes nėra atsižvelgiama automatiškai, o apeliantė nepateikė savo teiginio, kad vaidino pasyvų ir prisitaikėlišką vaidmenį nagrinėjamame kartelyje, įrodymų. Bet kuriuo atveju negalima teigti, kad apeliantė vaidino pasyvų vaidmenį, nes ji nuolat ir labai uoliai dalyvavo įgyvendinant antikonkurencinius veiksmus ir, kaip Bendrasis Teismas nustatė skundžiamo sprendimo 52 ir paskesniuose punktuose, apeliantei buvo naudinga informacija, kurią gavo kiti kartelio dalyviai.

66 Komisija taip pat pažymi, kad net jeigu apeliantės argumentai būtų pagrįsti, jie bet kuriuo atveju netinkami, nes net jeigu apeliantei būtų taikomas 14 % koeficientas, paskirta bauda nebūtų sumažinta dėl to, kad baudos, apskaičiuotos taikant šį koeficientą, dydis bet kuriuo atveju viršytų 10 % apeliantės apyvartos ribą.

Teisingumo Teismo vertinimas

67 Antrajame pagrinde apeliantė iš esmės ginčija motyvus, dėl kurių Bendrasis Teismas skundžiamo sprendimo 150 punkte atmetė jos argumentus, pateiktus dėl Komisijos atsisakymo sumažinti jos baudą dėl to, kad ji vaidino menką vaidmenį darant pažeidimą.

68 Šiuo aspektu pakanka priminti, kad pagal SESV 256 straipsnio 1 dalies antrą pastraipą ir Europos Sąjungos Teisingumo Teismo statuto 58 straipsnio pirmą pastraipą apeliacinis skundas gali būti paduodamas tik teisės klausimais. Todėl Bendrasis Teismas vienintelis turi kompetenciją konstatuoti ir vertinti jam pateiktas reikšmingas faktines aplinkybes ir įrodymus. Taigi šių faktinių aplinkybių ir įrodymų vertinimas, išskyrus jų iškraipymo atvejus, nėra teisės klausimas, dėl kurio galima pateikti apeliacinį skundą Teisingumo Teismui (be kita ko, žr. 2015 m. birželio 11 d. Nutarties *Faci / Komisija*, C-291/14 P, nepaskelbta Rink., EU:C:2015:398, 31 punktą ir nurodytą teismo praktiką; taip pat šiuo klausimu žr. 2016 m. sausio 21 d. Sprendimo *Galp Energía España ir kt. / Komisija*, C-603/13 P, EU:C:2016:38, 46 punktą ir nurodytą teismo praktiką). Toks iškraipymas turi būti aiškiai matomas iš bylos medžiagoje esančių dokumentų, nesant reikalo iš naujo vertinti faktinių aplinkybių ir įrodymų (be kita ko, žr. 2015 m. birželio 11 d. Nutarties *Faci / Komisija*, C-291/14 P, nepaskelbta Rink., EU:C:2015:398, 32 punktą ir nurodytą teismo praktiką).

69 Nagrinėjamu atveju apeliaciniu skundu, prisidengiant tuo, kad Bendrasis Teismas tariamai pažeidė vienodo požiūrio ir asmeninės atsakomybės principus, iš tikrųjų siekiama, kad Teisingumo Teismas iš naujo išnagrinėtų bylos dokumentus, visų pirma klausimą, ar, kaip Bendrasis Teismas konstatavo skundžiamo sprendimo 150 punkte, apeliantė aktyviai dalyvavo įgyvendinant inkriminuojamus veiksmus.

70 Kadangi apeliantė nesirėmė akivaizdžiu faktinių aplinkybių ar įrodymų iškraipymu ir to neįrodė, antrasis pagrindas yra akivaizdžiai nepriimtinas.

71 Kadangi nebuvo pritarta nė vienam apeliantės pateiktam pagrindui, reikia atmesti visą apeliacinį skundą.

Dėl bylinėjimosi išlaidų

72 Pagal Teisingumo Teismo procedūros reglamento 184 straipsnio 2 dalį, jeigu apeliacinis skundas yra nepagrįstas, išlaidų klausimą sprendžia Teisingumo Teismas.

73 Pagal šio reglamento 138 straipsnio 1 dalį, taikomą apeliaciniame procese pagal šio reglamento 184 straipsnio 1 dalį, pralaimėjusiai šaliai nurodoma padengti bylinėjimosi išlaidas, jei laimėjusi šalis to reikalavo. Kadangi apeliantė pralaimėjo bylą, o Komisija reikalavo priteisti iš jos bylinėjimosi išlaidas, ji turi padengti bylinėjimosi išlaidas.

Remdamasis šiais motyvais, Teisingumo Teismas (pirmoji kolegija) nusprendžia:

1. Atmesti apeliacinį skundą.

2. Priteisti iš *Zucchetti Rubinetteria SpA* bylinėjimosi išlaidas.

Parašai.